

Verdenskrig maatte anses for at være nær forestaaende. Haand i Haand med denne uhyggelige Kendsgerning ser vi paa den anden Side, hvorledes de mindre Stater føler sig truede af disse Forberedelser, og hvorledes Befolkningen i forskellige af disse Lande frivilligt bringer betydelige Ofre for om nødvendigt at kunne forsvare deres Lands Neutralitet og dermed dets Eksistens.

En saadan Bevægelse har ogsaa rejst sig i vort Land. Begyndelsen blev gjort af et mindre Antal Borgere, som forenede sig om at tilbyde den høje Regering 1/2 Mill. Kr. til Anvendelse til et bestemt angivet Formaal, nemlig til en Feltbefæstning paa et Sted i Københavns Landbefæstning, som det var dem bekendt, at de sagkyndige ansaa for nødvendiggjort ved den Udvikling, det moderne, langtrækkende Skyts, der anvendes, nu har naaet. Imidlertid har den højtærede Forsvarsminister ikke ment at kunne modtage Tilbudet fra denne Kreds til dette bestemte Formaal, og han har derhos, efter hvad der offentligt er meddelt, tilkendegivet den Mening, at der bag ved det nævnte Tilbud kunde ligge partipolitiske Tanker og Hensigter, hvis formodede Beskaffenhed jeg ikke kender, men som jeg heller ikke her har nogen Anledning til at komme ind paa. Mange Rigsdagsmænd er blevet tilskyndet til at bringe Spørgsmaalet frem paa den ene eller den anden Maade, og det har derfor været Genstand for gentagne Forhandlinger indenfor vort Parti, hvorvidt det burde ske. Men vi er hver Gang komne til det Resultat, at det ikke kunde lade sig gøre, uden at ogsaa vi kunde paadrage os en Mistanke for, at det ikke var af udelukkende forsvarsvenlige Grunde, vi foretog noget Skridt i den Henseende — det være sig nu ved en Forespørgsel til den høje Regering eller ved Indbringelse af Lovforslag —, og at vi paa den Maade vilde kunne komme til at skade Sagen i Stedet for at fremme den.

Saa er der imidlertid sket dette, at der med den højtærede Forsvarsministers Tiltrædelse og Tilslutning er blevet aabnet en Nationalindsamling, hvis Udbytte stilles til Krigsbestyrelsens fri Raadighed til Sikring imod en Overrumpling. Denne Paakaldelse af Befolkningens Offervillighed er blevet mødt med Forstaaelse af, at vi endelig her én Gang havde en Folkesag for os i vort af saa meget Partivæsen splittede, ja oprevne Land. Bidragene er indkommet fra mange, mange Tusinde Borgere, Mænd og Kvinder, høje

og lave; de indkommer endnu stadig, og de vil vedblive at komme, thi Forholdene forekommer mange snarere mere truende i dette Øjeblik, end da man begyndte.

Der er nu ikke nogen Tvivl om, at den højtærede Forsvarsminister, ikke blot ifølge sin Stilling, men ogsaa som den forsvarsvenlige Mand, som hvilken vi kendte ham i saa mange Aar, med inderlig Sympati er Vidne til denne patriotiske Folkebevægelse, og vi kunde derfor tænke os, at den kunde være egnet til at fjerne hans Betænkeligheder overfor Indsamlingen i den første snævre Kreds, ligesom den har fjernet vore Betænkeligheder ved at bringe vort Forsvar paa Bane i Dag. Det forekommer os, at der ved denne almindelige Indsamling er tilvejebragt en ny Situation. Vi føler det nemlig saaledes nu, at der ved denne Lejlighed viser sig kun at være to Partier her i Landet, hvoraf det ene bestaar af dem, som vil have vort Lands Selvstændighed forsvaret, hvis man vil tilintetgøre den, og det andet af dem, der ikke vil det, for saa vidt der virkelig findes saadanne, naar det skulde komme til Stykket. Og hvad nu Fæstningen om København angaar, er den dog forlængst anerkendt som en Statsinstitution, til hvis Vedligeholdelse og Udrustning der snart i 20 Aar aarlig af Rigsdagen har været bevilget Midler, og med Hensyn til hvilken der er en Lov om, at den skal opretholdes indtil Aaret 1922. Den Foranstaltning, som ønskes, er derhos en saadan, som den højtærede Forsvarsminister vil være nødsaget til at forsøge udført uden Betænkning og paa sit Ansvar, hvis Forholdene skulde blive umiddelbart truende. Men desværre er jo Sagen den, at det i saa Fald efter al Sandsynlighed vil være for sent, da Tanken jo først og fremmest er rettet paa Muligheden af en Overrumpling eller et Overfald, som det i alle Livets Forhold er for sent at forberede sig paa, umiddelbart før det finder Sted. En Magt, som ved Udbrudet af en europæisk Krig eller umiddelbart inden vil sikre sig København, vil ganske bestemt ikke meddele os det Maanedet i Forvejen. Hvis der levnes os Tid, vil det blive Dage, for ikke at sige Timer, og hvis vi kan faa tilkaldt og samlet Sikringsstyrken, saa vil det allerede være meget. Til Udbedring af Værker eller Anlæg af saadanne vil der ikke blive Tid, og naar nu dog vore Soldater skal gaa imod Fjenden, saa skylder vi dem i alt Fald, at der er gjort for dem, hvad der kunde gøres ved Beskyttelsesværker.